

РЕШЕНИЕ

№ 3576

гр. София, 09.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Весела Андонова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **5463** по описа за **2010** година докладвано от съдия Весела Андонова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на З. "А. Б.", гр. С. срещу решение № 74 от 19.05.2010 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 2486/2010 г. на С Районен Съд – Наказателно отделение, 101 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-22/02.02.2010 г. на Заместник-председателя на Комисията за Ф. Н. /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен Н.”.

С посоченото НП на З. "А. Б.", за нарушение на чл. 271, ал. 2, във връзка с ал. 1 от Кодекса за застраховане (КЗ), на основание чл. 319, ал.1, т.2 от КЗ е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева .

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е неправилно, необосновано, издадено в нарушение на закона и при съществено нарушение на процесуални правила. В проведеното по делото открито заседание касаторът, чрез юрисконсулт Н поддържа жалбата. По делото е постъпила и писмена защита.

Ответникът по касационната жалба, чрез юрисконсулт Янушев оспорва жалбата.

Представителят на С. счита жалбата по същество за неоснователна, поради което следва решението на СРС да се остави в сила.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като взе предвид и

обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на С. и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

С вх. № 91-02-541/15.06.09г. в КФН е постъпила жалба от пълномощник на управителя на „А-95“ ЕООД с оплакване срещу размера на застрахователното обезщетение, изплатено по претенция № 1000-09-150-500004, заведена във връзка с договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

По жалбата на Й Динова от страна на КФН е извършена проверка, като с писмо с изх. № 91-02-541/18.06.09г. е поискано З. „А. Б.“ да представи в КФН подробно обяснение по случая, заверено копие на документацията, съдържаща се в преписката по заведената в дружеството претенция, както и доказателства, удостоверяващи плащането на застрахователно обезщетение.

С писмо с вх. № 91-02-405/26.06.09г. застрахователят е представил в КФН писмен отговор по случая, както и исканите документи.

От документите, представени от застрахователя, се установява, че на 14.01.09г. е настъпило застрахователно събитие - ПТП. На 19.01.09г. е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение пред З. „А. Б.“, като са представени доказателства за установяване на основанието и размера й. Извършен е оглед на увреденото имущество. С писмо с изх. № 310-01-056/15.04.09г., получено на 30.04.09г., застрахователят е изискал от увреденото лице допълнителни доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията. По щетата са представени декларация от 30.04.09г., писмо от „Рено Нисан Б.“ ЕАД, удостоверение и номер на банкова сметка. На 11.05.09г. е изготвена експертна оценка, а на 13.05.09г. - доклад по заведената щета № 1000-09-150-500004.

От приобщеното по делото като доказателство преводно нареждане се установява, че на 20.05.2009г. З. „А. Б.“ е наредило изплащане на застрахователно обезщетение по щета № 1000-09-150-500004 в размер на 6276.75 лева.

На 26.06.09г. след проверка на документите от досието по жалба с вх. № 91-02-541/15.06.09г. в КФН св. Р М приел, че застрахователят на 22.04.2009г. е извършил нарушение, тъй като не се е произнесъл в законоустановения тримесечен срок по застрахователна претенция № 1000-09-150-500004 по един от двата регламентирани начина, а именно - да определи и изплати обезщетение или да даде мотивирано становище, когато отказва плащане или когато основанието и размерът на вредите не са били напълно установени.

С оглед на тези свои констатации на 03.08.09г. св. М съставил срещу дружеството жалбоподател АУАН № Р-06-460 Въз основа на акта е издадено оспореното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че НП е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на административнопроизводствените правила, поради което го е потвърдил.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено на адреса на касатора на П Г - юрисконсулт на 31.05.2010 г. Касационната жалба е подадена чрез Софийски Районен Съд на 11.06.2010 г., видно от датата на пощенското клеймо, т.е. в рамките на

14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

На първо място следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, решението на първоинстанционния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административно-процесуалния кодекс, т.е. като основания за оспорване могат да се сочат тези, предвидени в чл. 348 от НПК, но не и тези в чл.209 от АПК. В тази връзка наведеното касационно основание "необоснованост", което не е между основанията предвидени в чл. 348 НПК, не следва да бъде обсъждано.

Районният съд е изследвал всички релеванти за спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Изводите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав касационната инстанция.

Съгласно разпоредбата на чл. 271, ал.1 от КЗ, срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да бъде по-дълъг от три месеца от нейното предявяване пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Алинея 2 на същия член предвижда, че в срока по ал. 1 лицето, пред което е предявена претенцията, трябва да: 1. определи и изплати размера на обезщетението, или 2. даде мотивирано становище по предявените претенции, когато отказва плащане или когато основанието и размерът на вредите не са били напълно установени.

Неоснователно е възражението на касатора, че писмо с изх. № 310-01-3056/15.04.09г. представлява отказ за плащане на обезщетение. С това писмо застрахователят е изискал от увреденото лице допълнителни доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията, като същото писмо не съдържа отказ, още по-малко мотивиран, за изплащане на обезщетение. С него „А-95" ЕООД единствено е уведомен, че ако не представи поисканите документи, застрахователят няма да е в състояние да определи и изплати застрахователно обезщетение по щетата в законоустановения срок. В този смисъл изводите на въззивния съд напълно се споделят от настоящата инстанция.

Без съмнение З. „А. Б." не е изплатила обезщетение в срока по чл. 271, ал. 1 от КЗ.

Отговорността, която законът възлага на юридическите лица по реда на чл. чл.319, ал.2 във връзка с ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 271, ал. 2 от КЗ, във връзка с чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, е обективна и безвиновна. Тя е проява на засилена превенция на държавата срещу определени нарушения и за да бъде ангажирана, е достатъчно само обективно да бъде констатирано неизпълнение на законови задължения.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, **Административен Съд С. – град, XII касационен състав,**

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 74 от 19.05.2010 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 2486/2010 г. на С Районен Съд – Наказателно отделение, 101 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-22/02.02.2010 г. на Заместник-председателя на Комисията за Ф. Н. /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен Н.”.
Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.